

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613849696/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Og jeg saae Lys i Gravens Rifter,
Og Haabets Lynglimt i det Blaa,
Og Livets mægtigste Bedrifter
At fødes i en dunkel Vraa.

Og jeg fornåm det Ord, som trøster,
Naar Støvet tynger paa vor Aand,
Og hørte Lyd af gamle Røster,
Der ligne Sværd i Kæmpehaand.

Og skøndt som Død og Dom de klinger,
Og skøndt vor Svaghed frygter dem,
Saa er det dog paa deres Vinger,
At Sjælen seer sit sande Hiem.

Denne Sang, der blev siungen af den reneste Qvins
destemme, frembragte samme Indtryk paa Adalbert,
som en Klosterklokke om Aftenen tidt frembringer
paa den urolige Vandrer. »Hvem kan synge saaledes
her?« sagde han ved sig selv. »Emilie er det ikke, hun
synger ingen slige Sange, Alexandra har kun en svag
Stemme, og Leontine bryder sig jo, som hun selv
siger, kun lidet om Musik og Sang.«

Ved at tænke paa Alexandra, faldt det ham ind,
at han ikke var den Eneste, der paa dette Sted led
af skuffede Forventninger: ja, trods den Smerte han
følte, hviskede en Stemme i hans Inderste, at der
vel gaves Lidelser, der gik dybere til Hiertet, end
hans; han rødmede over, at han, henreven af sin
selvkjærlige Lidenskab, havde glemt, hvad han den
forrige Dag var Vidne til, ja, at han havde undladt,
hvad dog den simpleste Høflighed bød, at erkjendte
sig om den ulykkelige Alexandras Tilstand. Han
ilede øiebliklig afsted, for at indhente det For-
sømt. Paa Gangen mødte han igien Emilie, der nu
traadte ham venlig i Møde, og syntes at have skiftet